

QOPH - Kalejdoskopiska aktiviteter +++++

Trodde inte så här fantastisk musik fanns i Sverige. Stockholms QOPH blandar och ger, de blygs inte för att mixa prog, rock, blues och hård rock med psykedelia och jazz. Inledande "Vansinne" är, som titeln pekar på, en helt galet underbar låt, och att man genom hela skivan sjunger på modersmålet gör bara saken bättre. Sångaren Robin Kvist är en färgstark karaktär med en sagolik röst som ger musiken än mer spänst. De är väl värda att upptäckas!

Åsa Swanö (Nerikes Allehanda)

Neo-psykedelia: QOPH Kalejdoskopiska Aktiviteter

Svensk experimentell psykedelia på nittioalet? Efter viss skepticism upptäckte jag att bakom det här vedervärdiga åttiotalsslaget finns fet, funkig psyk-rock. Det känns faktiskt oerhört fräscht med grooviga, nästan jazziga break med tuggiga bluesgitarrer och nästan bara låtar över fem minuter långa.

I motsats till den hysteri av flottig rock som kommer ett antal år för sent efter Hellcopters. QOPH blandar upp sin psykedelia med många influenser. Klassiskt sextioal och sjuttioal med lite nittioal. Rak hårdrock med knepiga improvisationer. Långa monotona riff med korta taktbyten, ibland blir det lite väl ambitiöst men mestadels kul och bra.

Bandet började att skriva texter på engelska men övergick sedan till att bara göra svenska låtar. Tyvärr, får man väl tillägga. Deras poetiska alster om vansinne, dröm och verklighet är väldigt tröttande i längden.

Tobba Andersson (24-timmar)

QOPH/Kalejdoskopiska aktiviteter (Record Heaven) +++

De här grabbarna spelade på Art-rockfestivalen i Göteborg härförleden. De verkar hämta inspiration från många håll, King Crimson, Kebnekajse, Jethro Tull är några referenser jag tycker mig finna. Som ett folkloristiskt Marillion på svenska om ni förstår. Enklast är att skaffa sig skivan. Svensk Artrock utmärker sig igen.

Jochen Klug (Alingsås tidning)

QOPH "Kalejdoskopiska aktiviteter" Record Heaven

Debuten med svenskarna i Qoph är imponerande. För det första är det kul att återse ett omslag gjort av Sveriges skräckkonstnär nummer ett, Hans Arnold, för det andra sjunger Qoph på svenska och har dessutom gjort underfundiga och bra texter. Deras 70-talsrock med influenser från progrock, som t ex November, har en stämpel med klass över sig.

Efter en debut som denna kan man undra vad som ska komma härnäst. Det är dags att rota längst in i garderoben och ta fram de gamla kuddarna, tända rökelsen och sjunka ner på kudden och ta fram de gamla Musse Pigg-hörlurarna och försvinna in i musiken.

Thomas Olsson (Magazine Groove)

Decenniets skiva ??????

Qoph: Kalejdoskopiska Aktiviteter D-LP (Record Heaven)

Jag har ca 1000 Lp-skivor i vardagsrummet, några hundra till i mitt sovrum. CD-skivorna håller jag inte räkning på eftersom de inte spelar samma roll i mitt "musiksökande". Jaha, tänker du, en sån där... Hur som helst så finns merparten av bra musik nu & då på något vis att hitta på vinyl. Ibland (oftast) dyrare men det är ju upp till var och en. Ett bevis på detta är Qoph. Av alla mina Lp-skivor så finns bara två som representerar 90-talet. Åh nej, en sån också, tänker du...(Det har funnits några skivor till, men de överlevde inte 5-års-kontrollen. Vad det är får du lista ut själv.) En av dessa två är Qoph... Jag är tämligen säker på att den kommer att klara både fem, tio och varför inte 20-års-kollen.

Vi presenterade Qoph i förra numret, där vi även intervjuade gitarristen Filip Norman, så det hoppar jag över här och erkänner istället att jag var lite färgad innan jag hörde skivan (framförallt av två saker), dels att Qoph "tvingade" sitt skivbolag att ge ut skivan på vinyl också, samt smakprovet "Än lyser månen" från en Record Heaven-sampler. Denna enda låt räckte i närmare ett år innan jag köpte LP:n, och den (låten alltså) snurrade många gånger på CD-spelaren...

När sen plattan väl landade i mitt hem. Så blev jag sittande framför högtalarna med tom blick, lätt skakande händer och den uppmärksammade iakttagaren kunde säkert se lite dregen, ursäkta mig, dregel i höger mungipa... Efter två genomlyssningar så vaknade jag till och sparkade mig själv för att ha skjutit upp inköpet av skivan så länge, samtidigt som jag gratulerade mig själv för att ha väntat på någonting gott...

De senaste åren har det dykt upp en del saker som har gett mig lite hopp om framtiden, t.ex. Abramis Brama, Bigelf, 700 machines m.m., men inget kommer i närheten av Qoph som med förkrossande självklarhet prickar varenda sak på checklisten. Harmonier som tar dig med på resor från Gentle Giant till Trettioåriga kriget, fulländade instrumentala passager som visar att var och en i bandet (inklusive gästartisterna) är virtuoser på sina områden.

Även produktionen som Qoph har tagit hand om själva är klanderfri och låtar som, Månvarv, Herr Qophs villfarelser och titellåten Kalejdoskopiska Aktiviteter visar att det faktiskt finns människor som fattar vad dimensioner egentligen innebär och har för betydelse. Eftersom jag skriver här i skepnad av kritiker så måste jag väl nämna det aningen sterila, lite för rena trumsoundet, men jag har förstått att det med dagens inspelnings teknik är hart när omöjligt att fixa den detaljen (utom i min studio förstås...).

Texterna är en annan ingrediens som Qoph verkar ha ensamrätt på i Sverige. Inte på trettio år har någon lyckats kombinera vettiga berättelser med musik på ett så här naturligt sätt, och när Robin Kvist sjunger "Jag ska vara den som visar vägen som du ska vandra" så är i alla fall jag beredd att släppa allt och haka på...

Alla som har något intresse av musik framförd av människor kan hitta något hos Qoph, det vågar jag lova. Och visst duger CD:n bra, men då går man miste om "bonusspåret" och ett bättre argument till att återinföra LP-spelaren i hemmet än Kalejdoskopiska Aktiviteter med fold-out omslag och två 180-grammare kan jag inte tänka mig!

Kim Edsenius (Behind the music)

Qoph Kalejdoskopiska Aktiviteter Record Heaven 11 3 / 5

Vad är nu detta? Trots att jag, sedan en lång tid tillbaka, lyssnat på progg, har jag aldrig hört något så märkligt som denna grupp vars namn man inte kan uttala. (---)

Hur ska man beskriva denna grupp? Svår fråga! Eftersom de är skandinaver är referenserna till den såväl "kalla" som "emotionella" proggen självklara; man tänker på Ravana, Landberk, Roots of Echo, Fig Leaf, Scapa Flow... Men även till andra europeiska grupper som tyskarna Highweel och tjeckiska Uz Jsme Doma. Denna egendomliga musik kommer, med all säkerhet, hatas av neo-proggälskarna och upptäckas av dem som hatar just ...neoprogg. Utan att ta ställning för vilka som har rätt, måste man erkänna att detta album inte lämnar någon oberörd. Varför? Egentligen tack vare (de

exceptionella, det måste sägas) musikernas lite utflippade framtoning. Ett ljuvt vansinne, som jag dels skulle vilja kalla revolutionerande, dels "bildstormande".

De är säkerligen inte de första som fusionerat såväl blues som jazz, rock, psykedelisk musik som symfoni; men det är vågat, icke desto mindre då den här genreblandningen inte bara är en pretext för att låta annorlunda, men en elegant blandning i väl valda doser. Och det roliga är att det funkar ganska bra. När man lyssnar på det för första gången känner man sig lite bortappad, lite destabiliserad; men ju mer man lyssnar, ju mer upptäcker man en verkligt progressiv musik men med element av blues och jazz, som ibland utvecklas till totalt utflippade partier på Crimsons vis. Jag kan ärligen inte rekommendera denna skiva till alla då det saknas en synt. I frånvaron av detta, proggmusikens kanske viktigaste, instrument, kan ni trösta er med en märklig saxofon och en, inte ofta förekommande, men ovanligt bra fiol.

En sista sak, allt är sjunget på svenska; ja, jag vet, jag borde inte ha sagt det, det kommer antagligen avskräcka er. Men oavsett vad ni kommer att tycka om denna platta efter min recension, så är "Kalejdoskopiska Aktiviteter" en platta som är galen, helt galen, men inte dum.

Denis Petit (Prog-résiste)

Qoph - Kalejdoskopiska aktiviteter
Record Heaven 1999
7.5/10

Om någon gav mig en kassett med den här skivan och sa att det här var si eller sås LP från 1973 så skulle jag utan vidare tro att det faktiskt var så. Musiken är ganska retro om man säger så.

I grund och botten gör QOPH musik som bygger på det gamla powertrio-stuket (typ Mountain, Cream, Hendrix m.fl). Trots detta är man faktiskt fem stycken i bandet och tar hjälp av ett par utomstående musiker på ett par spår. Jag antar att det svenska 70-tals bandet November är en influens också.

Det är i alla fall kul att det fortfarande finns folk som vill göra tung musik utan nödvändigtvis behöva vara hårdrock. Att man vågar sjunga på svenska ser jag också som ett stort plus. Sångaren Robin Kvist har en röst som passar mycket bra för att ge musiken den rätta 70-tals känslan.

Den som gillar lite tyngre rock och inte tycker att musik behöver låta så himla inne och modern ska definitivt ge QOPH en chans. Till sist en eloge för att man har använt en av mina favoritkonstnärer till omslaget. QOPH kanske aldrig blir lika stora som ABBA, men dom har i alla fall båda haft omslag gjorda av den fantastiske dansken.

Magnus Ring (Crimson)

Qoph - Kalejdoskopiska aktiviteter

...efter ett tag, när jag var inpejlad, tyckte jag det var riktigt kul. Faktiskt 70-talsaktigt utan att kännas det minsta retro. Schysst tungt gung. Ibland finns det lite drag av Samla Mammans Manna - tvära kast, lekfullhet, friska avsteg från 4/4-rytm. Särskilt i bägge sista låtarna händer det många spännande saker. Utbrott och inbrott. Uppbrott och nerbrott. Och så där långa och envisa... Det gillar jag!

Torbjörn Abelli (Träd gräs och stenar)